

NEUVOSTOVALLAN SAAVUTUKSIA JA VAIKEUKSIA

*Julkaistu erillisenä kirjasena
maalis-—huhtikuussa 1919
Pietarin työläisten ja puna-armeijalaisten
edustajain Neuvoston kustantamana
Jälkisanat julkaistu ensi kerran v. 1922*

*Julkaistaan
kirjaseen tekstin mukaan
Jälkisanat
käsikirjoituksen mukaan*

Nimenomaan nyt, kun meidän on onnistunut jälleenrakentaa vallankumouksellinen Internationale, Kommunistinen Internationale, nimenomaan nyt, kun neuvostoliikkeestä on itsestään tullut koko III Internationalen teoreettinen sekä käytännöllinen ohjelma, nimenomaan nyt, kun tämä on tehty, on paikallaan palauttaa mieleen Neuvostojen yleinen kehitys. Mitä ovat Neuvostot? mikä merkitys on tällä ei kenenkään keksimällä, vaan joukkojen luomalla muodolla?

Vain tältä näkökannalta voidaan nähdäkseni arvioida oikein sekä niitä tehtäviä, jotka ovat jo nousseet ratkaistavaksemme — proletariaatin valloittaman vallan ratkaistavaksi — että sitä, miten olemme koettaneet suorittaa ja suorittaneet näitä tehtäviä viimeksi kuluneen vuoden aikana, proletariaatin diktatuurin jo vallitessa Venäjällä.

Vain Neuvostojen esittämän yleisen osan, niiden yleisen merkityksen kannalta katsoen, tarkastelemalla niiden paikkaa yleismaailmallisessa historiallisessa kehityskulussa voidaan käsittää, mihin tilanteeseen olimme joutuneet, miksi meidän oli meneteltävä niin eikä toisin ja miten on taaksepäin silmäillessämme tarkastettava, ovatko ottamamme askeleet olleet oikeita vai vääriä.

Ja tällaiset yleisluontoisemmat, laajemmat ja kauaskantoisemmat silmäykset ovat meille nykyään kaksinverroin tarpeellisia, sillä nykyään puolueväki joutuu Venäjällä väliin kärsimään ja havaitsemaan toiminnassaan puutteita, epäkohtia ja vajavaisuuksia, jotka aiheutuvat siitä, että Neuvostovallan kiireellisten, juoksevien, vuoroaan odottavien, päivänpolttavien hallintotehtävien käytännöllinen suorittaminen johtaa useinkin huomion toisaalle, sekoittaa.

pakottaa meidät kaikista ponnistuksistaamme huolimatta — toimintaehdoille ei tässä voida mitään — kiinnittämään liian paljon huomiota hallintotyön pikkuseikkoihin ja sen vuoksi unohdetaan koko proletaarisen diktatuurin yleinen kehityskulku maailman mitassa, sen kehittyminen Neuvostovaltana tai oikeammin neuvostoliikkeenä, Neuvostojen sisäisen proletaarijoukkojen harhailun kautta — minkä me kaikki olemme kokeneet ja unohtaneet — ja sen kautta, että yritettiin toteuttaa diktatuuri itse Neuvostoissa.

Tällaisia vaikeuksia olemme saaneet kannettavaksemme ja tällaisiin yleisiin tehtäviin on mielestäni pyrittävä kiinnittämään huomiota päästäksemme, mikäli mahdollista, irrottautumaan jossakin määrin hallintotyön pikkuseikoista, joiden kanssa jokainen käytännöllistä neuvostotyötä suorittava henkilö joutuu tekemisiin, ja ymmärtääksemme, miten suuri askel meidän on koko maailman proletaarisen armeijan joukko-osastona vielä otettava.

Täydellistä, lopullista voittoa koko maailman mitassa ei voida saavuttaa yksin Venäjällä, se voidaan saavuttaa vasta silloin kun proletariaatti voittaa ainakin kaikissa kehittyneimmissä maissa tai edes muutamissa suurimmissa kehittyneimmissä maissa. Vasta silloin voimme sanoa täydellä varmuudella, että proletariaatin asia on voittanut, että ensimmäinen päämäärämme — kapitalismin kukistaminen — on saavutettu.

Se suoritettiin meillä yhden maan osalta, ja se asetti ratkaistavaksemme toisen tehtävän. Kun Neuvostojen valta on pystytetty, kun porvaristo on kukistettu yhdessä maassa, toisena tehtävänä on taistelu kansainvälisessä mitassa, taistelu toisenlaisella tasolla, proletaarisen valtion taistelu kapitalististen valtioiden ympäröimänä.

Tilanne on tavattoman uusi ja vaikea.

Toisaalta taas, kun kerran porvariston valta on kukistettu, päätehtäväksi muodostuu rakennustyön järjestäminen.

Keltaiset sosialistit, jotka kokoonnuttuaan Berniin aikovat nyt onnellistaa meitä ylhäisten ulkomaalaisten vierailukäynnillä, sinkauttelevat mitä suurimmalla mielihyvällä sentapaisia fraaseja kuin: „Bolshevikit uskovat väkivallan kaikkivoipaisuuteen.” Tämä fraasi osoittaa vain, että sitä hokevat sellaiset henkilöt, jotka vallankumoustaistelun tuoksinassa, kun porvariston väkivalta kohdistuu heihin kaikella painollaan — katsokaa mitä tapahtuu Saksassa —

eivät pysty opettamaan omalle proletariaatilleen *välttämättömän väkivallan* taktiikkaa.

On olosuhteita, joiden vallitessa väkivalta on sekä välttämätöntä että hyödyllistä, ja on olosuhteita, joiden vallitessa väkivalta ei voi johtaa mihinkään tuloksiin. On kuitenkin ollut tapauksia, että kaikki eivät ole käsittäneet tätä eroa, ja siitä pitää puhua. Lokakuussa väkivalta, porvariston kukistaminen Neuvostovallan toimesta, vanhan hallituksen syrjäyttäminen, vallankumouksellinen väkivalta, johti loistavaan tulokseen.

Miksi? Siksi koska ensinnäkin joukot olivat ottaneet järjestömuodokseen Neuvostot ja toiseksi koska helmikuusta lokakuuhun jatkunut pitkä poliittinen kausi oli kaivanut maata vihollisen — porvariston — alta, jäytännyt ja kuluttanut sitä kuin tulvavesi jäälohkareta, ja se oli käynyt sisäisesti täysin voimattomaksi. Ja Lokakuun liike, jos vertaamme sitä vaikkapa nykyiseen vallankumousliikkeeseen Saksassa, johtikin meillä niin helposti vallankumouksellisen väkivallan täydelliseen, loistavaan voittoon.

Voidaanko olettaa, että tällainen kehitystie, tällainen taistelumuoto, vallankumouksellisen väkivallan helppo voitto, on saavutettavissa ilman näitä ehtoja?

Sellainen oletamus olisi mitä pahin virhe. Ja mitä suurempia ovat tietyissä olosuhteissa saavutetut vallankumoukselliset voitot, sitä useammin uhkaa vaara, että me antaudumme noiden voittojen hurmioon, harkitsematta kylmäverisesti, rauhallisesti ja huolellisesti, missä olosuhteissa se on ollut mahdollista.

Kun olimme höyhentäneet, voisipa sanoa, perinpohjaisesti Kerenskin hallitusta, Miljukovin kokoomusministeristöä, kokeilleet heitä ministerintuoleilla kaikkina mahdollisina yhdistelminä, pakottaneet heidät suorittamaan ministerinvaihdoksia oikealta vasempaan ja vasemmalta oikeaan, alhaalta ylös ja ylhäältä alas, niin selvisi, että vaikka he olisivat miten käyneet istumaan, ei heistä ollut soittajiksi kuitenkaan, ja silloin he hävisivät kuin akanat tuuleen.

Muistuttaako se, mikä nyt on tullut tehtäväksemme maailman imperialismin suhteen, silloista tilannetta? Tietenkään ei muistuta.

Ja sen tähden kysymys Brestin rauhasta aiheutti ulkopoliitiikan alalla niin suuria vaikeuksia. Joukkoliike auttoi voittamaan ne.

Missä sitten on niiden virheiden alkujuuri, jotka panivat osan tovereista ajattelemaan, että me teemme ennen kuumattoman rikoksen? Nykyäänkin löytyy sellaisia yksinäisiä höperöitä niiden ihmisten joukossa, jotka hallitsevat kynänkäyttöä ja kuvittelevat olevansa henkilökohtaisesti jotakin, omaavansa kokemuksia, voivansa opettaa toisia j.n.e. ja jotka nytkin väittävät, että se oli sovittelua saksalaisen imperialismin kanssa.

Niin, sellaista sovittelua esiintyi silloin, kun me „sovimme” tsaarin kanssa menemällä inhottavaan taantumukseeseen Duumaan ja hajottamalla sitä sisältä käsin.

Voitiinko ajatella, että yleismaailmallinen imperialismi saadaan kukistetuksi pelkällä väkivallan käytöllä ilman vastaavaa proletariaatin kehitystä näissä imperialistisissa maissa?

Kun tehtävä asetetaan näin — ja meidän olemme marxilaisina kaiken aikaa opettaneet, että se on asetettava näin ja vain näin —, olisi väkivaltapolitiikkaan turvautuminen tässä pelkkää typeryyttä ja järjettömyyttä, se osoittaisi, ettei ymmärretä lainkaan ehtoja, joiden vallitessa väkivaltapolitiikka menestyy.

Nyt me näemme sen. Olemme saaneet kokemusta.

Silloin kun meidän oli Brestin rauhan kaudella kerättävä voimia ja laskettava perustusta uudelle armeijalle, Punaiselle Armeijalle, kamppailen mitä tuskallisimmissa vaikeuksissa maassa, jota sota oli hävittänyt ja näännyttänyt pahemmin kuin mitään muuta maata maailmassa, silloin kun me vuoden 1918 alkupuoliskolla ja toisen vuosipuoliskon alussa laskimme kivi kiveltä todellisen sosialistisen Punaisen Armeijan perustusta — samaan aikaan sisäinen rappeutuminen ja protestimielialojen kasvu jäytivät muiden maiden imperialismia ja se kävi yhä voimattommaksi.

Ja vallankumouksellinen väkivalta saavutti Saksassa voiton silloin, kun taistelun monikuukautinen kehitys oli heikentänyt imperialismia tuossa maassa, ja sama toistuu nyt tietyissä määrin — ei kuitenkaan täydellisesti, vaan tietyissä määrin — liittoutuneiden maiden suhteen.

Eräs amerikkalainen, joka on seurannut tapahtumain kehitystä Länsi-Euroopan maissa erittäin huolellisesti, välittömästi, täysin ennakkoluulottomasti, sanoi minulle hiljattain: „Ranska saa epäilemättä kokea mitä suurimman pettymyksen, harhakuvitelmien romahduksen; ranskalaisia

ruokitaan lupauksilla — tähän olette voittaneet.” Koko Ranskan kansan vanhoja isänmaallisia tunteita, katkeruutta vuonna 1870 kärsityn musertavan tappion johdosta, kiihkeää suuttumusta sen johdosta, miten maa autioitettiin ja heikennettiin neljän sotavuoden aikana ja on nyt nääntymäisillään — kaikkea tätä porvaristo käyttää lietsoakseen shovinismia: „Olemme voittaneet saksalaiset, täytämme omat taskumme ja levähdämme.” Mutta kylmästi harkitseva, kauppiaan lailla asioihin suhtautuva amerikkalainen sanoo: „Saksalainen ei maksa, koska hänellä ei ole millä maksaa.”

Juuri sen vuoksi Ranskan kansalle syötetäänkin lupauksia ja taruja, että aivan tuossa tuokiossa koittaa rauha, lopullinen voitto. Mutta rauha merkitsee kaikkien sellaisten toiveiden romahtamista, että tuosta verisestä suosta voidaan selviytyä edes vähissä hengin, kädet ja jalat ruhjotuina, mutta sentään hengissä. Tästä rauhasta ei voida selviytyä vanhan kapitalismin oloissa, koska sodan seurauksena on kasaantunut niin valtava kapitalististen velkojen taakka, sellainen hävitysten paljous koko kapitalistisessa maailmassa, että on mahdoton selviytyä, ellei karisteta harteilta itse tuota taakkaa.

Jopa nekin, jotka eivät ole vallankumouksellisia eivätkä luota vallankumoukseen, vaan pelkäävät sitä, pohtivat sitä kuitenkin teoreettisesti, ja tapahtumain kulku, imperialistisen sodan seuraukset saavat heidät pakostakin vakuutumaan siitä, ettei ole muuta ulospääsyä kuin vallankumous.

Toistan, minua hämmästytti erityisesti se tilanteen arviointi, jonka amerikkalainen antoi kauppiaan näkökulmasta, kauppiaan, joka ei tietystikään harrasta luokkataistelun teoriaa ja pitää sitä vilpittömästi hölynpölynä. Mutta häntä kiinnostavat miljoonat ja miljardit ja laskutaitoisena hän kysyy: maksavatko ne vai eivätkö maksa? — ja vastaa taaskin täysin asiallisen liikelaskennan näkökannalta: „Ei ole millä maksaa! Et saa edes 20 kopeekkaa ruplasta!”

Tällainen on tilanne, jonka vallitessa näemme kaikissa liittolaismaissa mitä voimakkainta ja yltyleistä kuohuntaa, ja sen aiheuttajana on työväen myötätunto neuvostojärjestelmää kohtaan.

Esimerkiksi Pariisin kadun väki, joka on ehkä herkintä kaikista muiden maiden kansanjoukoista, sillä Pariisissa

se on käynyt läpi suuren koulun, suorittanut useita vallankumouksia, — siellä tuo kaikkein herkimmin reagoiva kadun väki, joka ei anna puhujan ottaa väärää nuottia, keskeyttää nyt jokaisen, joka uskaltaa puhua bolshevismia vastaan; ja vielä muutamia kuukausia sitten Pariisin väkijoukolle ei saanut hiiskahtaa sanaakaan bolshevismien puolesta saamatta vastaukseksi tuon saman joukon ivallisia huomautuksia.

Porvaristo muuten panee Pariisissa koko valhe-, parjaus- ja petkutusjärjestelmänsä liikkeelle bolshevismia vastaan. Mutta me tiedämme jo, mitä se merkitsee, kun me, bolshevikit, jouduimme vuonna 1917 kokemaan koko porvarilehdistön ajolahdin. Meillä herrat porvarit laskivat hieman vikaan ja menivät liiallisuuksiin kuvitellen saavansa bolshevikit valheen ja parjausten verkkoon; he menivät sellaisiin liiallisuuksiin, sellaisiin kohtuuttomuuksiin hyökkäilyissään, että tekivät meille ilmaista mainostusta ja pakottivat takapajuisimmatkin työläiset ajattelemaan: „Jos kerran kapitalistit sättivät noin kiukkuisesti bolshevikkeja, niin se merkitsee, että nämä bolshevikit osaavat taistella kapitalisteja vastaan!”

Juuri siksi politiikka, jota jouduimme harjoittamaan Brestin rauhan, tuon mitä raakamaisimman, väkivaltaisimman ja nöyryyttävimmän rauhan vallitessa, osoittautui ainoaksi oikeaksi politiikaksi.

Ja luullakseni on hyödyllistä muistuttaa mieleen tuo politiikka vielä kerran nyt, kun tilanne liittolaisvaltojen suhteen on muodostumassa samankaltaiseksi, kun niillä kaikilla on yhtä hillitön halu syöstä Venäjä kurjuuteen ja rappioon, sälyttää sen niskoille omat velkansa, ryöstää ja kuristaa Venäjä suunnatakseen toisaanne omien maidensa työtätekevien joukkojen kasvavan suuttumuksen.

Tarkastellessamme kylmästi tosiasioita meidän on pakko tunnustaa täysin selvästi, elleimme tahdo hämätä itseämme emmekä toisia — sehän on vallankumousmiehelle vahingollista puuhaa —, meidän on sanottava, että Entente on meitä voimakkaampi sotilaallisen voiman kannalta katsoen. Mutta kun tarkastelemme asiaa sen kehityksen kannalta, niin sanomme samoin täysin selvästi ja täydellä varmuudella, joka perustuu ei ainoastaan vallankumouksellisiin katsomuksiin, vaan myös kokemukseen, että tämä liittolaisvaltojen mahti ei ole pitkäaikaista; ne saavat aivan pian nähdä

kansanjoukkojensa mielialassa tapahtuvan valtavan murroksen.

Ne ovat ruokkineet sekä Ranskan että Englannin työläisiä lupauksilla: „Me ryöstämme koko maailman putipuh- taaksi ja silloin sinä saat kylliksesi.” Näin pauhaa koko porvarillinen lehdistö takoen kaikkea tätä kehittymättömien joukkojen päähän.

Olettakaamme, että ne solmivat muutaman kuukauden perästä rauhan, elleivät joudu oitis tappeluun keskenään, mihin lukuisat erittäin varmat merkit viittaavat. Mutta jos niiden onnistuu solmia rauha iskemättä kynsiään toistensa tukkaan ja kurkkuun, niin se rauha on oleva pikaisen romahduksen alkuna, sillä ne eivät jaksaa maksaa noita ennenkuulumattomia velkoja eivätkä auttaa nousemaan toivottomasta rappiutilasta, kun Ranskassa vehnän tuotanto on supistunut enemmällä kuin puolella, nälkä kolkuttaa kaikkialla ovea ja tuotantovoimat on hävitetty — tässä asiassa ne eivät pysty auttamaan.

Kun tarkastellaan kylmästi tosiasioita, on myönnettävä, että se asioiden arviointitapa, joka antoi niin pätevän mittapuun Venäjän vallankumousta arvioitaessa, vahvistaa päivä päivältä myös varmuutta maailmanvallankumouksen suhteen. Me tiedämme, että ne puroset, jotka tempaavat mukaansa Ententen jäälaulat, liittolaisvaltojen, kapitalismin, imperialismin jäälaulat — ne puroset voimistuvat päivä päivältä.

Toisaalta liittoutuneet maat ovat meitä voimakkaampia, toisaalta taas ne eivät sisäisen tilanteensa takia pysty missään tapauksessa pitämään asemiaan pitkälti.

Tämä sama tilanne asettaa eteemme mutkallisia kansainvälisen politiikan tehtäviä, joita joudumme mahdollisesti ja jopa todennäköisesti ratkomaan lähipäivinä ja joiden kaikkiin konkreettisiin puoliin en ole riittävästi perehtynyt, mutta joista tahtoisin puhua ennen kaikkea — nimenomaan sitä varten, että te, toverit, näkisitte Kansankomissaarien Neuvoston toiminnan alalla, ulkopoliitiikan alalla saadut kokemukset selvässä ja mukaansatempaavassa muodossa.

Tärkein kokemuksemme on Brestin rauha. Se on kaikkein oleellisinta Kansankomissaarien Neuvoston ulkopoliitiikan yhteenvedossa. Meidän piti odotella, peräännyä, luovia, allekirjoittaa mitä nöyryyttävin rauhansopimus, minkä tuloksena saimme mahdollisuuden rakentaa uutta perustusta

uudelle sosialistiselle armeijalle. Ja me olemme laskeneet perustuksen, kun taas aikoinaan mahtava ja kaikkivoipa vihollisemme on jo osoittautunut voimattomaksi.

Asiat kehittyvät tähän suuntaan koko maailmassa, ja tämä on tärkein perusopetus, joka meidän on otettava varteen mahdollisimman visusti ja koetettava käsittää mahdollisimman selvästi välttyäksemme virheiltä erittäin mutkallisissa, erittäin vaikeissa, erittäin sekavissa ulkopoliittian kysymyksissä, jotka hetimiten nousevat Kansankomissariaarien Neuvoston, Toimeenpanevan Keskuskomitean, yleensä koko Neuvostovallan ratkaistavaksi.

Tähän lopetankin ulkopoliittian osalta siirtyäkseni eräisiin muihin erittäin tärkeihin kysymyksiin.

Toverit, mitä sotilaalliseen toimintaan tulee, niin vuosi sitten — helmi- ja maaliskuussa 1918 — meillä ei ollut minikäänlaista armeijaa. Meillä oli ehkä 10 miljoonaa aseellista työläistä ja talonpoikaa, jotka muodostivat vanhan armeijan, tuo armeija oli täydellisessä hajoamistilassa, se oli täysin kypsä ja valmis lähtemään pois, karkaamaan ja heittämään kaiken oman onnensa nojaan; maksoi mitä maksoi.

Silloin tuota ilmiötä pidettiin yksinomaan venäläisenä ilmiönä. Luultiin, että venäläiset eivät kestä heille luonteenomaisen kärsivällisyyden puutteen tai riittämättömän organisaation vuoksi, mutta saksalaiset kestävät.

Niin meille puhuttiin. Mutta nyt näemme, että on kulunut muutamia kuukausia ja Saksan armeijan organisaatiolle, armeijan joka oli mittaamattomasti korkeammalla meidän armeijaamme kulttuuritason, tekniikan ja kurin puolesta, sairaille ja haavoittuneille luotujen inhimillisten olosuhteiden puolesta, lomien y.m.s. puolesta, sielläkin näemme sen organisaatiolle käyneen samoin. Kaikkein kulttuurisimmat ja kurinalaisimmat joukot eivät ole kestäneet teurastusta, monivuotista teurastusta, on alkanut täydellisen hajoamisen kausi, jolloin etumaisin Saksan armeijakaan ei ole kestänyt.

Ilmeisesti on olemassa ääriraja ei yksin Venäjää, vaan kaikkia maita varten. Ääriraja on erilainen eri maita varten, mutta se on raja, jota pitemmälle ei voida käydä sotaa kapitalistien etujen tähden. Tämän voimme havaita nykyään.

Saksalainen imperialismi on paljastanut täydellisesti rosvomaisuutensa. Tärkeintä on se, että niin Amerikassa

kuin Ranskassa, noissa paljonpuhutuissa demokratioissa (demokratioista lavertelevat sosialismin kavaltajat, men-shevikit ja eserrät, nuo sosialisteiksi itseään nimittävät ihmispoloiset), näissä maailman etumaisimmissa demokratioissa, näissä tasavalloissa imperialismi käy päivä päivältä julkeammaksi ja villipetoja, saalistajia, tulee esille enemmän kuin missään muualla. Ne ryöstävät maailmaa, tappelevat keskenään ja aseistautuvat toisiaan vastaan. Sitä ei voida pitkään salata. Se voitiin salata sodan huumauksessa. Huumaus haihtuu, rauha on tulossa, ja nimen-omaan näissä demokratioissa joukot näkevät kaikesta valheesta huolimatta, että sota on johtanut uuteen ryöväykseen. Demokraattisinkaan tasavalta ei ole muuta kuin valepuku mitä petomaisinta ja kyynillisintä saalistajaa varten, joka on valmis saattamaan satoja miljoonia ihmisiä puille paljaille maksaakseen velat, t.s. maksaakseen herroille imperialisteille, kapitalisteille, siitä hyvästä, että he ovat armollisesti sallineet työläisten viiltää toisiltaan kurkut poikki. Tämä käy päivä päivältä yhä selvemmäksi joukoille.

Tällainen on tilanne, jossa käyvät mahdollisiksi sentapaiset poliittiset lausunnot kuin erään sotilaallisen huomioitsijan artikkeli rikkaimman ja poliittisesti kokeneimman porvariston lehdessä, englantilaisessa „Timesissa”, jossa hän arvioi tapahtumia seuraavaan tapaan: „Armeijat hajoavat kaikkialla maailmassa, mutta on vain yksi maa, missä armeijaa rakennetaan, ja se maa on Venäjä.”

Siinä on tosiasia, joka porvariston täytyy tunnustaa, vaikka tuo porvaristo on sotilaallisesti paljon voimakkaampi kuin neuvostolainen bolshevismi. Ja tämän tosiasian pohjalta arvioimmekin vuoden kestäneen neuvostotyömme aikaansaannoksia.

Meidän on onnistunut saada aikaan käänne, kun sen kymmenmiljoonaisen armeijan tilalle, joka pakeni ja hajaantui kestäättä sodan kauhuja ja tajuten tuon sodan rikollisuuden, sen armeijan tilalle on alkanut rakentua sadoista tuhansista sosialistinen armeija, joka tietää minkä puolesta taistelee ja on valmis suurempiin uhrauksiin ja kieltäymyksiin kuin tsarismin aikana, koska se tietää puolustavansa omaa asiaansa, omaa maataan, omaa valtaansa tehtaassa, tietää puolustavansa työtätekevien valtaa ja että

työtätekevät muissa maissa heräävät, vaikkakin se käy vaikeasti ja vaivalloisesti.

Tällainen on tilanne, joka luonnehtii Neuvostovallan yhden vuoden kokemusta.

Sota on uskomattoman vaikea Neuvosto-Venäjälle, sota on uskomattoman vaikea kansalle, joka joutui kestämään neljä vuotta imperialistisen sodan kauhuja. Sota on Neuvosto-Venäjälle uskomattoman raskas. Mutta voimakkaatkin viholliset tunnustavat nykyään, että heidän armeijansa hajoaa, kun taas meidän armeijamme rakentuu. Sillä ensi kertaa historiassa armeijaa rakennetaan Neuvostojen ja armeijan keskinäisen läheisyyden, niiden erottamattoman läheisyyden, voidaanpa sanoa, erottamattoman yhtenäisyyden varaan. Neuvostot yhdistävät kaikkia työtätekeviä ja riistettyjä — ja armeijaa rakennetaan sosialistisen puolustuksen ja tietoisuuden pohjalle.

Eräs XVIII vuosisadan preussilainen hallitsija on lausunut viisaat sanat: „Jos sotilaamme käsittäisivät, minkä tähden me sodimme, ei voitaisi käydä yhtään ainoata sotaa.” Vanha preussilainen hallitsija oli järkevä mies. Verratessamme asemaamme tuon hallitsijan asemaan olemme nyt valmiit sanomaan: me voimme käydä sotaa siksi koska joukot tietävät minkä tähden taistelevat ja tahtovat taistella huolimatta ennennäkemättömistä rasituksista — toistan, sodan rasitus on nyt suurempi kuin tsarismin aikana —, tietäen antavansa tavattomia, ylivoimaisen raskaita uhreja puolustaessaan omaa sosialistista asiaansa, taistellessaan rinnan toisten maiden niiden työläisten kanssa, jotka „rappeutuvat” ja ovat alkaneet ymmärtää meidän asemaamme.

On olemassa tyhmyreitä, jotka huutavat punaisesta militarismista; he ovat poliittisia veijareita, jotka tekeytyvät sen näköisiksi kuin uskoisivat tuohon typeryyteen ja sinkoilevat moisia syytöksiä oikealle ja vasemmalle käyttäen siinä hyväksi advokatyristä taitoaan sepustella vääriä perusteluja ja heittää hiekkaa joukkojen silmiin. Sekä menshevikit että eserrät huutavat: „Katsokaa, teille tarjotaan sosialismin asemesta punaista militarismia!”

Todellakin, mikä „kauhea” rikos! Koko maailman imperialistit karkasivat Venäjän tasavallan kimppuun kuristaakseen sen, ja me ryhdyimme luomaan armeijaa, joka ensi kerran historiassa tietää minkä puolesta taistelee ja minkä

hyväksi uhraa ja pitää menestyksellisesti puoliaan runsaslukuisempaa vihollista vastaan, lähentäen jokaisella kuu-kaudella, jonka tämä vastarinta jatkuu, ennennäkemättömässä mitassa maailmanvallankumousta — ja tämä leimataan punaiseksi militarismiksi!

Toistan, he ovat joko tyhmyreitä, joista ei voida antaa minkäänlaista poliittista arviota, taikka sitten poliittisia veijareita.

Kaikille on tunnettua, että meidät on pakotettu tähän sotaan; vuoden 1918 alussa me lopetimme aikaisemman sodan emmekä aloittaneet uutta; kaikki tietävät, että valkokaartilaiset ovat lähteneet meitä vastaan lännessä, etelässä ja idässä vain Ententen avun ansiosta, Ententen, joka syyti miljoonia oikealle ja vasemmalle; tällöin etumaiset maat keräsivät valtavat määrät imperialistisesta sodasta tähteenä jääneitä varusteita ja sotakalustoa ja lähettivät avustukseksi valkokaartilaisille, sillä nuo herrat miljonäärit ja miljardöörit tietävät, että tässä ratkeaa heidän kohtalonsa, että tässä heidät perii hukka, elleivät he saa viipymättä nujerrefuksi meitä.

Sosialistinen tasavalta ponnistelee ennenkuulumattomalla tavalla, antaa uhreja ja saavuttaa voittoja; ja kun nyt, vuoden jatkuneen kansalaissodan jälkeen, luodaan silmäys karttaan: mikä oli Neuvosto-Venäjä maaliskuussa 1918, miksi se oli muuttunut heinäkuussa 1918, kun saksalaiset imperialistit olivat lännessä asemissaan Brestin rauhan mukaisella linjalla, Ukraina oli saksalaisten imperialistien ikeen alla ja idässä hallitsivat Kasaaniin ja Simbirskiin saakka ranskalaisten ja englantilaisten ostamat tshekkoslovakit, ja kun tarkastelemme karttaa nyt, havaitsemme, että olemme laajentaneet aluettamme ennen kuulumattomasti, olemme saavuttaneet valtavan suuria voittoja.

Tällainen on tilanne, jonka vallitessa vain likaisimmat ja halpamaisimmat poliittiset veijarit voivat käyttää kovia sanoja ja syyttää meitä punaisesta militarismista.

Historiassa ei ole ollut sellaisia vallankumouksia, jotka, kun ne on suoritettu, olisi voitu pistää taskuun ja asettua lepäämään laakereille. Ken luulee, että sellainen vallankumous on ajateltavissa, ei ole mikään vallankumousmies, vaan työväenluokan pahin vihollinen. Ei ole ollut yhtään ainoata sellaista vallankumousta, ei toisarvoistakaan, ei porvarillistakaan vallankumousta, jossa kysymys on ollut

vain vallan siirtämisestä yhden omistavan vähemmistön käsistä toisen vähemmistön käsiin. Me tiedämme esimerkkejä! Ranskan vallankumousta, jonka kimppuun vanhat suurvallat hyökkäsivät XIX vuosisadan alussa murskatakseen sen, sanotaan suureksi nimenomaan sen tähden, että se pystyi nostattamaan saavutustensa suojaksi laajat kansanjoukot, jotka antoivat vastaiskun koko maailmalle; siinä onkin eräs sen suuria ansioita.

Vallankumous joutuu käymään läpi mitä ankarimpia koetuksia käytännössä, taistelussa, tulessa. Jos olet sorrettu ja riistetty ja ajattelet riistäjien vallan kukistamista, jos olet päättänyt suorittaa kukistamistehtävän loppuun asti, niin sinun tulee tietää, että sinun on kestettävä koko maailman riistäjien rynnistys; ja jos olet valmis torjumaan tuon rynnistyksen ja valmis uusiin uhrauksiin kestäaksesi taistelussa, silloin olet vallankumousmies; muussa tapauksessa sinut murskataan.

Näin on kaikkien vallankumousten historia asettanut kysymyksen.

Todellisenä koetuksena meidän vallankumouksellemme on ollut se, että olemme pystyneet takapajuisessa maassa ennen muita valtaamaan vallan, perustamaan neuvostolaisen hallintomuodon, työtätekevien ja riistettyjen vallan. Pystymmekö me myös säilyttämään sen edes siihen saakka, kunnes muiden maiden joukot heräävät toimintaan? Ellemme kykene uusiin uhrauksiin ja pitämään puoliamme, niin silloin sanotaan: vallankumous on osoittautunut historian lakien vastaiseksi. Hampaisiin asti aseistautuneet sivistysmaiden demokraatit pelkäävät kuitenkin, kun johonkin vapaaseen sadan miljoonan asukkaan tasavaltaan, kuten Amerikkaan, ilmaantuu satakunta bolshevikkia; sehän on sellainen tartunnan vaara! Ja taistelu niitä nälkäiseltä ja hävitetyltä Venäjältä muuttaneita sataa henkilöä vastaan, jotka alkavat puhua bolshevismista, osoittautuu demokraateille ylivoimaiseksi! Joukkojen myötätunto on meidän puolellemme! Porvareilla on vain yksi pelastuskeino: niin kauan kuin miekka pysyy heidän käsissään, niin kauan kuin tykit ovat heidän hallussaan, nuo tykit on suunnattava Neuvosto-Venäjää vastaan ja nujerrettava se muutamassa kuukaudessa, koska myöhemmin sitä ei enää saa nujerretuksi millään. Tällainen on asemamme, tämä määrää Kansankomissaarien Neuvoston sotilaallisen politiikan tämän vuo-

den aikana ja tämän vuoksi meillä on tosiasioihin viitaten, aikaansaannoksiin viitaten oikeus sanoa, että me kestämmme koetuksen vain siksi, että sodan lopen uuvuttamat työläiset ja talonpojat rakentavat uutta armeijaa vielä piinallisemmissä olosuhteissa osoittaen uutta sankaruutta.

Tällaiset ovat lyhyet yhteenvedot Neuvostovallan poliitikkasta sotilaallisella alalla. Haluan vielä mainita muutaman sanan eräästä momentista, jossa politiikka sota-asiaiden alalla liittyy läheisesti politiikkaan toisissa kysymyksissä, talouspolitiikkaan — tarkoitan sotilasspesialisteja.

Te kaiketi tiedätte, millaista väittelyä tämä kysymys on aiheuttanut, miten uskollisimpiin ja vakaumuksellisimpiin bolshevikki-kommunisteihin kuuluvat toverit ovat useasti esittäneet kiihkeitä vastalauseita sen johdosta, että me käytämme Punaisen sosialistisen armeijan rakentamisessa vanhoja sotilasspesialisteja, tsaarin kenraaleja ja upseereita, jotka ovat tahranneet maineensa palvelemalla tsarisimia ja toisinaan jopa ammuttamalla työläisiä ja talonpoikia.

Ristiriita pistää silmään, suuttumus herää tässä, voipa sanoa, aivan luonnostaan. Miten voidaan rakentaa sosialistista armeijaa tsaarivallan spesialistien avulla?!

Osoittautuu, että me olemme rakentaneet sen yksinomaan siten. Ja kun ajattelemme tässä osaksemme tullutta tehtävää, on helppo ymmärtää, että vain siten on voitukin rakentaa. Tämä ei ole pelkästään sotilaallinen kysymys, tämä tehtävä on noussut etemme kaikilla kansan elämän ja kansantalouden aloilla.

Vanhat utopisti-sosialistit kuvittelivat, että sosialismi voidaan rakennuttaa muilla ihmisillä, että he kasvattavat ensin hyviä, moitteettomia, erinomaisesti koulutettuja ihmisiä ja ryhtyvät rakentamaan sosialismia heistä. Me olemme aina nauraneet ja sanoneet, että se on nukkeleikkiä, että se on sosialismilla keimailevien hienohelmojen ajanvietettä eikä mitään vakavaa politiikkaa.

Me tahdomme rakentaa sosialismin niistä ihmisistä, joita kapitalismi on kasvattanut, jotka se on pilannut, turmellut, mutta myös karaissut taistelua varten. On proletaareja, jotka ovat niin karaistuneita, että kykenevät uhraamaan tuhat kertaa enemmän kuin mikään armeija; on olemassa kymmeniä miljoonia sorrettuja talonpoikia, jotka ovat valistumattomia ja hajanaisia, mutta kykenevät, jos proletaariaatti harjoittaa taitavaa taktiikkaa, liittymään taistelussa

sen ympärille. Ja sitten on tieteen ja tekniikan asiantuntijoita, joiden maailmankatsomus on läpeensä porvarillinen, on sotilasasiantuntijoita, jotka ovat saaneet kasvatuksensa porvarillisissa oloissa — ja hyvä vielä, jos porvarillisissa, monet ovat kasvaneet tilanherravallan, keppikurin, maaorjuuden ilmapiirissä. Mitä kansantalouteen tulee, niin kaikki agronomit, insinöörit, opettajat — kaikki he ovat lähtöisin omistavasta luokasta; eiväthän he ole taivaasta tipahtaneet! Mitään omistamaton työpenkin äärestä lähtenyt proletaari ja aurankurjesta lähtenyt talonpoika eivät saaneet käydä yliopistoa enempää tsaari Nikolain kuin tasavaltalaisen presidentin Wilsoninkaan aikana. Tiede ja tekniikka ovat rikkaita varten, omistavia varten; kapitalismi tarjoaa kulttuuria vain vähemmistölle. Ja meidän on rakennettava sosialismi tästä kulttuurista. Muuta materiaalia meillä ei ole. Me tahdomme rakentaa sosialismia vitkastelematta, jo nyt, siitä materiaalista, jonka kapitalismi jätti meille perinnöksi eilispäivältä, emmekä niistä ihmisistä, jotka aiotaan hyötää lämpölavoissa, jos huvittaisimme itseämme tuolla lorulla. Meillä on porvarillisia asiantuntijoita eikä ole mitään muuta. Meillä ei ole muita rakennuskiviä, meillä ei ole mistä rakentaa. Sosialismin täytyy voittaa, ja meidän, socialistien ja kommunistien, on käytännössä todistettava, että me kykenemme rakentamaan sosialismin näistä rakennuskivistä, tästä materiaalista, rakentamaan sosialistisen yhteiskunnan proletaareista, jotka saivat nauttia kulttuurista mitättömän vähän, ja porvarillisista spesialisteista.

Ja ellette rakenna kommunistista yhteiskuntaa tästä materiaalista, olette tyhjänpuhujia, lavertelijoita.

Näin on asianlaita maailmankapitalismin historiallisen perinnön suhteen! Siinä on se vaikeus, joka nousi eteemme konkreettisena, kun olimme ottaneet vallan, kun olimme saaneet luoduksi neuvostokoneiston!

Tämä on toinen puoli tehtävästä, ja se on tehtävän suurempi puolisko. Neuvostokoneisto merkitsee sitä, että työtä-tekevät ovat liittyneet yhteen sillä tavoin, että voisivat joukkoluontoisen yhteenliittymisensä painolla murskata kapitalismin. He ovatkin murskanneet sen. Mutta kapitalismin murskaamisella ei tulla kylläiseksi. On omaksuttava koko se kulttuuri, jonka kapitalismi jätti jälkeensä ja rakennettava siitä sosialismi. On omaksuttava koko tiede, tekniikka, kaikki tietous, taide. Muuten emme voi rakentaa kommu-

nistisen yhteiskunnan elämää. Mutta tämä tiede, tekniikka ja taide ovat asiantuntijain käsissä ja heidän päässään.

Näin on tehtävä asetettu kaikilla aloilla — tehtävä, joka on yhtä ristiriitainen kuin koko kapitalismi, se on mitä vaikein, mutta mahdollinen täyttää. Ei siksi, että saamme parinkymmenen vuoden perästä kasvatetuksi puhtoisia kommunistisia asiantuntijoita, ensimmäisen kommunistien sukupolven, jossa ei ole tahraa eikä moitteen sijaa; ei, suokaa anteeksi, meidän on kaikki järjestettävä nyt, ei kahdenkymmenen vuoden, vaan kahden kuukauden kuluttua voidaksemme taistella porvaristoa vastaan, koko maailman porvarillista tiedettä ja tekniikkaa vastaan. Tässä meidän täytyy voittaa. On vaikeata pakottaa joukkotahdon painolla porvarilliset specialistit palvelemaan meitä, mutta se voidaan tehdä ja jos teemme sen, me voitamme.

Kun тов. Trotski ilmoitti hiljattain minulle, että sotalaitoksessemme upseerien lukumäärä tekee useita kymmeniä tuhansia, niin silloin sain konkreettisen käsityksen siitä, missä piilee vihollisemme hyväksikäyttämisen salaisuus: miten voidaan pakottaa rakentamaan kommunismia ne, jotka ovat olleet sen vastustajia, rakentamaan kommunismia niistä rakennuskivistä, joita kapitalistit ovat valikoineet meitä vastaan käytettäväksi! Muita rakennuskiviä meillä ei ole! Ja näistä rakennuskivistä, proletariaatin johdolla, meidän on pakotettava porvarilliset specialistit pystyttämään rakennustamme. Juuri se on vaikeaa ja juuri siinä on voittomme tae!

Tietysti tällä tiellä, joka on uusi ja vaikea, on tehty runsaasti virheitä, tällä tiellä olemme joutuneet kokemaan runsaasti vastoinkäymisiä; kaikki tietävät, että tietty määrä spesialisteja on pettänyt meitä jatkuvasti: spesialistien keskuudessa tehtaissa, maataloudessa ja hallinnon alalla olemme kohdanneet ja kohtaamme joka askeleella kelvontonta suhtautumista asiaan, tahallista sabotaasia.

Me tiedämme, että kaikki nämä ovat valtavan suuria vaikeuksia ja että niitä ei voiteta pelkillä pakkokeinoilla... Emme tietenkään ole pakkokeinojen käyttöä vastaan; me nauramme niille, jotka suhtautuvat kielteisesti proletariaatin diktatuuriin, ja sanomme heitä tyhmyreiksi, jotka eivät jaksa käsittää, että pitää olla joko proletariaatin diktatuuri tai porvariston diktatuuri. Ken puhuu toisin, on joko idiootti tai sitten poliittisesti niin tietämätön, että häntä on

häpeä päästää kokoukseenkaan, saatikka puhujalavalle. Voi olla joko väkivaltaa Liebknehtiä ja Luxemburgia kohtaan, työväen parhaiden johtajien murhia tai riistäjien väkivaltainen lannistaminen, mutta se joka haaveilee keskitiestä, on vahingollisin ja vaarallisin vastustajamme. Näin ovat nyt asiat. Niin että kun puhumme spesialistien hyväksikäyttämisestä, on pidettävä mielessä se, mitä neuvostolainen politiikka on opettanut vuoden kuluessa; tämän vuoden aikana me mursimme ja voitimme riistäjät ja nyt meidän tulee ratkaista porvarillisten spesialistien hyväksikäyttämisen ongelma. Toistan, ettei tässä saada mitään aikaan pelkällä väkivallalla. Väkivallan lisäksi, sen jälkeen kun väkivaltaa on käytetty voittoisasti, tässä tarvitaan voittaneen proletariaatin järjestyneisyyttä, kurinalaisuutta ja moraalista painoa, proletariaatin, joka alistaa ja vetää mukaan työhön kaikki porvarilliset spesialistit!

Joku voi sanoa: Lenin suosittelee moraalista vaikutusta väkivallan asemesta! Mutta on typerää luulla, että pelkällä väkivallalla voidaan ratkaista kysymys uuden tieteen ja tekniikan järjestämisestä kommunistisen yhteiskunnan rakennustyössä. Pötyä! Puolueena, ihmisinä, jotka ovat oppineet yhtä ja toista neuvostotyössä vuoden varrella, me emme lankea tähän typeryyteen ja tulemme varoittamaan siitä joukkoja. Koko porvarillisen, kapitalistisen yhteiskuntakoneiston hyväksikäyttäminen — sellainen tehtävä ei vaadi vain voittoisaa väkivallan käyttöä, se vaatii lisäksi organisaatiota, kuria, toverillista kuria joukkojen keskuudessa, proletaarisen vaikutuksen ulottamista koko muuhun väestöön, yleisen tilanteen muodostamista sellaiseksi, jolloin porvarillinen asiantuntija näkee, ettei hänellä ole muuta ulospääsyä, ettei vanhaan yhteiskuntaan palaaminen käy päinsä ja että hän voi toimia omalla alallaan vain kommunistien kanssa, jotka ovat hänen rinnallaan, johtavat joukkoja, nauttivat joukkojen ehdotonta luottamusta ja pyrkivät siihen, että porvarillisen tieteen ja tekniikan hedelmät, sivilisaation tuhatvuotisen kehityksen hedelmät eivät joutuisi kouralliselle ihmisille, jotka käyttävät niitä erottuakseen muista ja rikastuakseen, vaan että ne joutuisivat poikkeuksetta kaikille työtätekeville.

Tehtävä on suunnattoman vaikea, sen täydellinen ratkaiseminen ottaa kymmeniä vuosia! Ja sen ratkaisemiseksi on luotava sellainen voima, sellainen kuri, toverillinen kuri,

neuvostolainen kuri, proletaarinen kuri, joka ei vain murskaisi fyysisesti porvariston vastavallankumouksellisia aineksia, vaan myös tempaisi heidät täydellisesti vaikutuspiiriinsä, alistaisi heidät, pakottaisi kulkemaan meidän raiteitamme, palvelemaan meidän asiaamme.

Toistan, että sotilaallisessa rakennustyössä ja taloudellisessa rakennustyössä, jokaisen kansantalousneuvoston toiminnassa ja jokaisen tehdaskomitean, jokaisen kansallistettun tehtaan työssä olemme joutuneet joka päivä tekemisiin tämän tehtävän kanssa. Tuskin on ollut yhtään viikkoa tänä vuonna, ettemme olisi Kansankomissaarien Neuvostossa joutuneet tavalla tai toisella, muodossa tai toisessa ottamaan esille ja ratkomaan tätä kysymystä. Ja olen varma, ettei Venäjällä ole yhtään ainoata tehdaskomiteaa, yhtään ainoata maatalouskommuunia, yhtään ainoata neuvostotilaa, yhtään ainoata ujestien maatalousosastoa, joka ei olisi neuvostotyössä vuoden mittaan joutunut kymmeniä kertoja tekemisiin tämän kysymyksen kanssa.

Siinä on tehtävän vaikeus, mutta siinä on myös todella kiitollinen tehtävä, siinä on se, mitä meidän on tehtävä nyt, heti sen jälkeen, kun proletaarisen kapinan voima on murskannut riistäjät. Me nujersimme heidän vastarintansa — se piti tehdä —, mutta ei siinä kaikki, mitä piti tehdä, vaan heidät on myös pakotettava työtätekevien uuden organisaation, toverillisen järjestäytymisen voimalla palvelemaan meitä, heidät on parannettava vanhoista vioista, estettävä heitä palaamasta takaisin riistäjäntoimintaansa. He pysyvät vanhoina porvareina ja istuvat upseerinviroissa myös meidän armeijamme esikunnissa, he, insinöörit ja agronomit, nuo vanhat porvarit, jotka nimittävät itseään menshevikeiksi ja eserriksi. Nimi ei muuta mitään, he ovat kuitenkin porvareita läpikotaisin, kiireestä kantapäähän, maailmankatsomukseltaan ja tottumuksiltaan.

Mitenkäs nyt, heitämmekö heidät syrjään? Satoja tuhansia ei käy heittäminen syrjään. Ja jos heittäisimmekin, me heikentäisimme itseämme. Meillä ei ole mitään muuta, mistä rakentaa kommunismia kuin ainoastaan se, mitä kapitalismi on luonut. Ei pidä heittää syrjään, vaan on murrettava vastarinta pitäen heitä tiukasti silmällä, tekemättä mitään poliittisia myönnytyksiä, joita selkärangattomat ihmiset ovat taipuvaisia tekemään joka hetki. Kulttuuri-ihmiset taipuvat porvariston politiikan ja vaikutuksen alaisiksi sen

tähden, että he ovat omaksuneet kaiken kulttuurinsa porvarilliselta ympäristöltä ja sen kautta. Juuri sen vuoksi he kompastelevat joka askeleella ja tekevät poliittisia myönnytyksiä vastavallankumoukselliselle porvaristolle.

Kommunisti, joka sanoo, ettei saa joutua sellaiseen asemaan, jossa kädet voivat likaantua, että hänellä pitää olla puhtaat kommunistiset kädet, että hän rupeaa puhtailla kommunistisilla käsillään rakentamaan kommunistista yhteiskuntaa käyttämättä halveksittavia vastavallankumouksellisia porvarillisia osuustoimintamiehiä, sellainen kommunisti on tyhjänpuhuja, koska asia on päinvastoin, heitä ei voida olla käyttämättä.

Käytännöllisenä tehtävänä on nyt saada ne, kenet kapitalismi on kasvattanut meitä vastaan, tulemaan meidän palvelukseemme, pitää heitä joka päivä silmällä, asettaa heidät työläiskomissaarien alaisiksi kommunistisen organisaation oloissa, ehkäistä joka päivä heidän vastavallankumouksellisia aikeitaan ja samaan aikaan oppia heiltä.

Meillä on parhaassa tapauksessa agitaattorin ja propagandistin kokemusta, sellaisen ihmisen kokemusta, kenet tehdastyöläisen tai nälkäisen talonpojan sietämättömän raskas kohtalo on karkaissut — kokemusta, joka opettaa pitämään kauan puoliaan, osoittamaan sitkeyttä taistelussa, mikä onkin tähän asti auttanut meitä; sitä kaikkea tarvitaan, mutta se ei riitä, pelkästään sillä ei voida voittaa; on vielä otettava kaikki se mitä kapitalismissa on arvokasta, on otettava omaksemme koko tiede ja kulttuuri, jotta voitto olisi täydellinen ja lopullinen.

Mistä se voidaan ottaa? Pitää oppia heiltä, meidän vihollisiltamme, etumaisten talonpoikiemme, valveutuneiden työläistemme pitää oppia omista tehtaissaan, ujestien maatalousosastoissa porvarilliselta agronomilta, insinööriltä j.n.e. jotta voitaisiin omaksua heidän kulttuurinsa hedelmät.

Tässä suhteessa se taistelu, joka puhkesi puolueessamme kuluneen vuoden aikana, on ollut tavattoman antoisaa, se on aiheuttanut monia kiihkeitä yhteenottoja, mutta eihän taistelu voi ollakaan ilman kiihkeitä yhteenottoja; me taas olemme hankkineet käytännön kokemusta sellaisessa kysymyksessä, joka ei ole milloinkaan ennen noussut eteemme, mutta jota ilman kommunismi ei ole toteutettavissa. Tämä tehtävä — voitokkaan proletaarisen vallankumouksen liittäminen yhteen porvarillisen kulttuurin, porvarillisen tieteen

ja tekniikan kanssa, joka on tähän asti ollut vain harvojen omaisuutta, tämä tehtävä, sanon vielä kerran, on vaikea tehtävä. Tässä riippuu kaikki työtätekevien joukkojen valvutuneen kerroksen järjestyneisyydestä ja kurinalaisuudesta. Ellei Venäjällä, miljoonien poljettujen, valistumattomien, itsenäiseen rakentavaan toimintaan täysin kykenemättömien, vuosisatoja tilanherrain sarron alaisina olleiden talonpoikain etunenässä, heidän rinnallaan olisi valvutunutta kaupunkilaistyöläisten kerrosta, työläisten, joita talonpojat ymmärtävät, jotka ovat talonpojille läheisiä ja nauttivat heidän luottamustaan ja joita talonpoika uskoo, koska he ovat hänelle läheisiä työn ihmisiä, ellei olisi tätä organisaatiota, joka pystyy liittämään yhteen työtätekevät joukot ja selvittämään niille, saamaan ne vakuuttuneiksi siitä, että koko porvarillisen kulttuurin omaksuminen on tärkeä tehtävä,— ellei tätä organisaatiota olisi, niin kommunismin asia olisi toivoton.

En puhu tästä abstraktiselta näkökannalta, vaan kokonaisen vuoden mittaan hankitun jokapäiväisen kokemuksen näkökulmasta. Jos näissä kokemuksissa on paljon pikkuseikkoja, toisinaan ikäviä, epämiellyttäviä, niin kaikkien näiden pikkuseikkojen paljoudessa on osattava katsoa asian ytimeen, on ymmärrettävä, että näissä toiminnan pikkuseikoissa, yhteenotoissa tehdaskomitean ja insinöörin välillä, sen ja sen puna-armeijalaisen sekä sen ja sen porvarillisen upseerin välillä, sen ja sen talonpojan ja porvarillisen agronomin välillä,— että näissä selkkauksissa, hankauksissa, pikkuseikoissa on mittaamattomasti syvempi sisältö. Olemme voittaneet ennakkoluulon, että nuo porvarilliset spesialistit on heitettävä syrjään. Olemme ottaneet tuon koneen, se liikkuu toistaiseksi kehnosti — älkäämme pettäkö itseämme harhakuvitelmillä: se kompastelee joka askeleella, tekee joka askeleella virheitä, suistuu joka askeleella ojaan ja me nostamme sen jälleen ylös —, mutta se on lähtenyt liikkeelle, ja tulemme ohjaamaan sitä oikeata tietä pitkin. Siten, vain siten pääsemme pois siitä taloudellisen rappion, hirvittävien vaikeuksien, hävityksen, raaistuneisuuden, kurjuuden ja nälänhädän hyllyvästä hetteestä, johon sota on meidät saatanut ja johon kaikkien maiden imperialistit koettavat meitä sysätä ja pakottaa juuttumaan siihen.

Me olemme alkaneet nousta siitä. Nämä ovat ensimmäisiä askeleita.

Vuoden jatkunut neuvostotyö on opettanut meidät käsittämään selvästi tämän tehtävän jokaisessa erillisessä käytännön tapauksessa tehtaalla ja talonpoikaistyössä ja perehtymään tähän työhön. Tämä on mitä valtavain Neuvostovallan aikaansaannos vuoden ajalta. Ei ole ollut sääli hukata vuotta tähän. Emme ryhdy, niin kuin entisinä aikoina, pohdiskelemaan teoreettisesti porvarillisten specialistien merkitystä ja proletaaristen järjestöjen merkitystä yleensä, vaan tulemme käyttämään kaikkea, jokaisessa tehdaskomiteassa ja jokaisessa maa-asioita hoitavassa elimessä hankkimaamme kokemusta. Kun kerran olemme laskeneet Punaisen Armeijan perustuksen, kun kerran meillä on joltinenkin perustus, kun kerran on sellaisia kansallistettuja tuotantolaitoksia, joissa työläiset ovat käsittäneet tehtävänsä ja alkaneet kohottaa työn tuottavuutta niiden porvarillisten specialistien avulla, jotka yrittävät joka askeleella palata takaisin entiseen, kun taas työväen joukkojärjestöt pakottavat heitä kulkemaan eteenpäin yhtä jalkaa Neuvostovallan kanssa,—niin tämä on kaikkein suurin Neuvostovallan saavutus. Tämä työ ei ole näkyvää, siinä ei ole mitään loisteliasta, on vaikea arvioida sen koko merkitystä, mutta siinähan juuri ilmeneekin liikkeemme saavuttama edistysaskel, että olemme siirtyneet yksinkertaisesta tehtävästä, yksinkertaisesta riistäjien nujertamisesta uuteen tehtävään — opettaa itseämme, opettaa joukkoja rakentamaan kommunismia kapitalistisista rakennuskivistä, pakottaa kapitalistiset porvarilliset specialistit tekemään työtä meidän hyväksemme. Vain tätä tietä kulkien pääsemme voittoon. Ja nyt tiedämme, että kulkien samoin kuin olemme kulkeneet tähänkin saakka me todella saavutamme tuon voiton.

Toverit, siirryn viimeiseen kysymykseen, jota haluaisin valottaa vaikkapa lyhyesti, koska olen pitkittänyt puhettani liiaksi, nimittäin kysymykseen suhtautumisesta maaseutuun.

Kun olen tähän asti puhunut työstä sotilasalalla, diktaattuurista, porvarillisten specialistien hyväksikäyttämisestä, niin tällä alalla on edessämme eräs kommunistisen rakennustyön uusi, suunnattoman suuri vaikeus.

Miten on meneteltävä, kun valta on siirtynyt proletariaatin käsiin maassa, jossa kaupunkilaisproletariaatti on vähemmistönä, kun taas enemmistönä ovat talonpojat, jotka

ovat tottuneet isännöimään yksikseen, joilla nämä hajanaisen taloudenpidon tottumukset ovat veressä?

Suurin osa näistä talonpojista on kuitenkin niin pahassa taloudellisessa hädässä, köyhtynyt ja tilanherrain sekä kapitalistien sorron näännyttämä, että se tulee mielellään proletarienin avuksi. Jos kaupunkilaistyöläinen suhtautuu vähänkin järkevästi, tahdikkaasti, ihmisittäin, eikä niin kuin se, joka tahtoo komennella herättäen oikeutettua vihaa — jos kaupunkilaistyöläinen suhtautuu talonpoikaan vähänkin ihmisittäin, hän saa tältä osakseen mitä toverillisinta luottamusta ja varauksetonta tukea. Sen me tiedämme. Sen ansiosta Neuvostovalta pysyy pystyssä maaseudulla. Se on voinut pysyä pystyssä vain työtätekevien enemmistön mitä vilpittömimmällä tuella. Tätä tukea olemme saaneet siksi, että kaupunkilaistyöläiset ovat luoneet yhteyden maaseudun köyhälistön tuhansia eri teitä, joista meillä ei ole aavistustakaan.

Valtiovalta, joka ennen ehkäisi kaikkea sellaista, tekee nykyään parhaansa sen edistämiseksi. Vain sen ansiosta Neuvostovalta pysyy pystyssä, vain siinä on voiton tae.

Valtavan suuret vaikeudet, joista juuri mainitsin, ovat siinä, että talonpoika on tottunut tekemään työtä yksikseen, myymään vapaasti viljaa, ja hänestä se tuntuu luonnolliselta. Kuinka minulla, hän päättelee, vaikka olen raatanut saadakseni viljaa, joka on maksanut minulle niin paljon hikeä ja verta, ei olisi oikeutta myydä sitä vapaasti? Talonpojasta se tuntuu vääryydeltä.

Mutta me tiedämme kaikesta Venäjän kehityksen kokemuksesta, että vapaa kaupankäynti on kapitalistien vapaata juurruttamista; vapaa kaupankäynti nälän näännyttämässä maassa, missä nälkäinen on valmis antamaan leipäpalasesta mitä tahansa, jopa myymään itsensä orjuuteen, vapaa kaupankäynti silloin kun koko maa näkee nälkää, on vapaata vähemmistön rikastuttamista ja enemmistön köyhdyttämistä.

Meidän on todistettava, että nälän näännyttämässä maassa talonpoikaiston auttaminen on ensimmäinen tehtävä; auttaa taasen voidaan vain yhdistämällä sen toiminta, yhdistämällä joukot, sillä talonpoikaisto on hajanaista, pirstottua, talonpojat ovat tottuneet elämään ja tekemään työtä yksikseen.

Ulkonaisia esteitä tämän vaikean tehtävän täyttämisen tiellä ei ole; se mitä tässä piti tehdä väkivallalla, on tehty; me emme kieltäydy väkivallasta; tiedämme talonpoikien joukossa olevan kulakkeja, jotka tekevät meille tarmokkaasti vastarintaa järjestäen suoranaisia valkokaartilaiskapinoita; tämä ei koske talonpoikaisjoukkoja kokonaisuudessaan. Kulakit ovat vähemmistönä; ja tässä tarvitaan taistelua ja vielä kerran taistelua, heidät on lannistettava, ja me lannistammekin heitä, mutta sen jälkeen kun riistäjien lannistamistehtävä maaseudulla on voitokkaasti ratkaistu, nousee eteen kysymys, jota ei voida ratkaista väkivallalla; tällä alalla niin kuin kaikilla muillakin aloilla tehtävämme voidaan täyttää vain laajan joukko-organisaation avulla, talonpoikaistoon kohdistetulla kaupunkilaisproletariaatin pitkäaikaisella kasvattavalla vaikutuksella.

Täytämmekö me tämän tehtävän? Kyllä, tiedämme sen kokemuksesta; ja vain siksi että talonpoikaiston suuri enemmistö luottaa työväenvaltaan, voidaan tämän työväelle osoitetun luottamuksen nojalla rakentaa perustusta, joka on jo pantu alulle ja sitä on rakennettava edelleen, mutta rakennettava toverillisen vaikutuksen ja kurin avulla.

Siinä tehtävä, joka on noussut ratkaistavaksemme käytännössä.

Perustaessamme köyhälistökomiteoita¹⁶, pyrkiessämme suorittamaan tavaravaihtoa maaseudun kanssa emme pyrkineet siihen, että rikkaat saisivat tavaroita, vaan että ensi kädessä köyhälistö saisi niitä vähälukuisia tavaroita, joita kaupunki saattoi antaa, jotta auttamalla köyhälistöä voisimme sen avulla voittaa kulakin ja ottaa häneltä viljaylijäämät.

On ollut äärettömän vaikeaa ratkaista väestön huoltaminen leipäviljalla suunnattoman laajassa maassa, jossa liikennevälineet ovat kehnot ja talonpoikaisto hajallista, ja tämä tehtävä on aiheuttanut meille eniten huolia. Muistelllessani kaikkia Kansankomissaarien Neuvoston istuntoja voin sanoa: ei ole ollut yhtään tehtävää, jonka parissa Neuvostovalta olisi tehnyt niin sitkeästi työtä kuin tämän tehtävän parissa. Talonpoikaisto on meillä tavattoman hajanaista, pirstoutunutta, maaseudulla on eniten valistumattomuutta, erillisen taloudenpidon tottumuksia, vapaan viljakaupan kieltoa pidetään siellä väärytenä, ja siihen ilmestyty tietenkkin juuri sopivalla hetkellä poliittisia veija-

reita, kaikenlaisia eserriä ja menshevikkejä, jotka ryhtyvät kiihottamaan talonpoikia ja puhumaan heille: „Teitä ryövätään!”

On todellakin sellaisia lurjuksia, jotka vuoden jatkuneen neuvostotyön jälkeen, vaikka elintarvikehuollon työntekijät ovat todistaneet, että me olemme viime kuukausina toimitaneet maaseudulle 42 tuhatta vaunullista elintarvikkeita, mutta saaneet sijalle vain 39 tuhatta vaunullista viljaa — on lurjuksia, jotka sittenkin kirkuvat: „Talonpojat, Neuvostovalta ryövää teitä!”

Silloin kun työläiset ponnistelevat yli voimiensa kaupungeissa — eikä missään ole niin sietämätöntä nälänhätää kuin kaupungeissa ja Venäjän ei-maanviljelysseuduilla —, silloin kun talonpojat ovat ottaneet haltuunsa kaikki tilanherrain maat ja ottaneet itselleen viljan, silloin kun talonpoikaiston suuret joukot, me tiedämme sen, ovat tehneet Neuvostovallan ensimmäisenä vuotena työtä omaksi hyväkseen eikä herrojen tai kauppiaiden hyväksi ja parantaneet ruokatalouttaan, silloin kun nälkä koettelee kaupunkeja ja ei-maanviljelysseutuja, kun kaikki kapitalistit yrittävät murtaa meidät nälällä — tällaisena aikana löytyy menshevistiin ja eserräläisiin tai muihin narrinkaapuihin pukeutuneita ihmisiä, jotka julkeavat hokea: „Teitä ryövätään!” He ovat kapitalismin asiamiehiä, emmekä me aio emmekä saa kohdella heitä mitenkään muuten kuin kapitalismin asiamiehinä!

Tällaisena aikana, jolloin Neuvostovalta näkee vaikeimaksi kysymykseksi nälänhädän, jokaisen neuvostokansalaisen velvollisuutena on antaa kaikki viljaylijäämät nälkäiselle. Se on niin selvää, ilmeistä, se on niin ymmärrettävää jokaiselle työtätekeväälle ihmiselle, ettei sitä vastaan voida väittää. Vain turvautumalla petkutukseen, poliittiseen peijaukseen, voidaan hämätä tämä yksinkertainen, selvä, silminnähtävä totuus, tehdä se käsittämättömäksi tai vääristellä sitä!

Tähän totuuteen nojaa kaupunkilaistyöläinen. Hän suorittaa mitä vaikeinta tehtäväänsä, kiitos sen, että tämä totuus on silminnähtävän selvä. Tähän asti hän on puhunut talonpoikaisköyhälistölle: yhdessä teidän kanssanne me muodostamme Neuvostovallan todellisen tukinojan. Sitä varten perustettiin köyhälistökomiteat, tavaravaihtojärjestöjä, veloitettiin osuuskunnat toimimaan koko väestön

yhteenliittäjinä. Tämä on perusajatuksena kaikissa maatalouden alaa koskevilla dekreeteissä, ja kaikissa kaupunkien työväelle osoitetuissa vetoimuksissa sanotaan: liitytkää yhteen maaseutuköyhälistön kanssa, muutoin ette saa ratkaistuksi tärkeintä ja vaikeinta kysymystä — viljakysymystä. Talonpojalle taas olemme sanoneet: joko liityt yhteen kaupunkilaistyöläisten kanssa, ja silloin me voitamme, taikka kuuntelet kapitalistien ja heidän menshevikkipukusten käskyläistensä ja lakeijoidensa neuvoja ja kehotuksia näiden opettaessa sinua: „Älä anna kaupungin ryövätä itseäsi, käy vapaasti kauppa; joka on rikas, se hyötyykin, mitä se sinulle kuuluu jos toiset kuolevat nälkään” — ja silloin sinä joudut itsekin hukkaan, joudut kapitalistin orjaksi ja saatat Neuvosto-Venäjän puille paljaille. Vain kapitalismin vallitessa pääteltiin tähän tapaan: „Minä käyn kauppa, minä hyödyn, jokainen huolehtikoon itsestään ja jumala huolehtii kaikista.” Näin päätteli kapitalismi ja synnytti sodan; juuri sen vuoksi työläiset ja talonpojat olivat rutiköyhiä, mutta mitätön vähemmistö miljardöörejä.

Kysymys on siitä, miten pitää suhtautua talonpoikaan käytännön työssä, miten järjestää köyhälistö ja keskivarakkaat talonpojat, jotta voisimme vastustaa joka askeleella heidän entisyydenkaipuutaan, heidän yrityksiään palata takaisin, vapaaseen kaupankäyntiin, heidän jatkuvaa pyrkimystään isännöidä „vapaasti”. „Vapaus” on hyvä sana; joka askeleella „vapaus”: vapaus käydä kauppa, myydä, tulla myydyksi j.n.e. On menshevikkejä ja eserriä, veijareita, jotka taivuttelevat ja vatvovat tätä kaunista vapaus-sanaa jokaisessa sanomalehdessä ja puheessa; mutta kaikki he ovat petkuttajia, kapitalismin turmelemia ihmisiä, jotka vetävät kansaa taaksepäin.

Ja vihdoinkin Kansankomissaarien Neuvoston samoin kuin Puolustusneuvostonkin tärkeimpänä huolena ja toiminnan tarkoituksena on viime aikana, viime kuukausina ja viikkoina ollut nälänhädän torjuminen.

Nälänhätä on meille suunnaton vitsaus nimenomaan nyt, kevään kynnyksellä; ja keväällä saamme kokea raskaimman ajan. Samoin kuin viime vuonna loppupalvi, kevät ja alku-kesä olivat raskainta aikaa, olemme tänäkin vuonna juuri nyt tulossa raskaaseen kauteen. Nyt voimistuvat taas valkokaartilaiden, tilanherrain ja kapitalistien toiveet siitä, että heidän ehkä onnistuu käyttää vielä kerran hyväkseen nälän-

hätää, koska he eivät pysty murskaamaan Neuvostovaltaa avotaistelussa.

Eivätkä ne ihmiset, jotka nimittävät itseään menshevi-keiksi ja eserriksi, oikeistolaisiksi ja vasemmistolaisiksi, jotka vajoavat niin syvälle, että sanovat olevansa työkansan kannattajia, mutta yrittävät elintarviketilanteen kiristyessä ja nälänhädän uhatessa käyttää sitä hyväkseen ja yllyttävät kansanjoukkoja työläisten ja talonpoikien valtaa vastaan, ne ihmiset eivät käsitä, että samoin kuin vasemmistoeserrä Muravjovin viimevuotinen petos Itärintamalla maksoi kymmenien tuhansien työläisten ja talonpoikain hengen sodassa valkokaartilaisia vastaan, samoin nytkin kaikki sellainen politiikka, kaikkalainen agitaatio ja keplottelu nälänhädällä, jota vasemmistoeserrät harjoittavat mukamas työläisten parhaaksi, ei ole mitään muuta kuin suoranaista valkokaartilaisien auttamista. Kaikki sellainen agitaatio maksaa tuhansia liikoja uhreja sodassa valkokaartilaisia vastaan. Viime vuonna, kun Muravjov teki petoksensa, hän oli vähällä avata koko rintaman ja aiheutti useita raskaita tappioita.

Sen vuoksi tahtoisin ennen muuta ja erikoisesti koskella vaikkapa mahdollisimman lyhyesti tärkeimpiä tosiasioita.

Joskin asemamme on nyt niin kuin viime keväänäkin jälleen huonontunut elintarviketilanteen alalla, on meillä nyt vahva toivo siitä, että voitamme nämä vaikeudet ja vieläpä selviydymme niistä paremmin kuin viime vuonna. Toivomme perustuu siihen, että idässä ja etelässä asiat sujuvat paljon paremmin, ja itä sekä etelä ovat Venäjän tärkeimpiä vilja-aittoja. Useissa Puolustusneuvoston ja Kansankomissaarien Neuvoston neuvotteluissa olemme viime päivinä saaneet tarkat tiedot siitä, että rautateiden varteen Kasaanin ja Saratovin välille sekä Volgan—Bugulman radan varteen Samarasta itään, Volgan taakse, on kertynyt valmiiksi varastoitua viljaa noin 9 miljoonaa puutaa.

Koko suunnaton vaikeus, koko suunnaton vaara on siinä, että kulkulaitoksemme on niin sairas ja veturien puute niin suuri, ettemme ole varmoja, pystymmekö kuljettamaan pois tuon viljan. Tämä on ollut päähuolena viimeaikaisessa toiminnassamme, ja sen vuoksi päätimme turvautua sellaiseen toimenpiteeseen kuin matkustajaliikenteen

keskeyttämiseen, sen täydelliseen pysäyttämiseen maaliskuun 18 päivästä huhtikuun 10 päivään.

Me tiedämme, että se on raskasta. Löytyy varmaan agitaattoreita, jotka auttavat valkokaartilaisia, he alkavat huutaa: „Katsokaa, kansa näkee nälkää, mutta siltä riistettiin matkustajajunat, ettei voitaisi kuljettaa viljaa.” Sellaisia agitaattoreita on kyllä. Mutta me sanomme: kaikissa vaikeuksissa luotamme rehellisten työläisten tietoisuuteen, ja he tulevat kannattamaan meitä.

Asiantuntijoiden antamien tietojen mukaan liikenteen pysäyttäminen vapauttaa 220 veturia. Nämä matkustajaliikenteessä käytetyt veturit ovat heikompia kuin tavarajunan veturit, niiden kuljetuskyky on pienempi, mutta olemme laskeneet, että ne pystyvät kuljettamaan tuona aikana noin kolme ja puoli miljoonaa puutaa. Jos taas sakkimiehet, nälkäiset ihmiset, jotka ryntäävät kuka minnekin, kuljettaisivat tuon ajan viljaa omin päin, he saisivat parhaimmassa tapauksessa tuoduksi puoli miljoonaa puutaa. Tämän vahvistaa todeksi jokainen kokenut rautatie-työläinen, jokainen, joka on käynyt Volgantakaisella radalla ja nähnyt, miten viljakuormat on kaadettu paikoitain suoraan lumihankeen. Viljasäkit voivat tuhoutua, vilja on muutenkin kosteata; pahin on edessä sitten, kun tulva alkaa. Mutta me turvaudumme tähän raskaaseen toimenpiteeseen varmoina siitä, että totuutta on mahdoton salata valtavilta työväenjoukoilta, että vasemmistoeserrien agitaattorit eivät pysty eksyttämään niitä oikealta tieltä ja että tämä totuus voittaa.

Ja tällainen raskas toimenpide kuin matkustajaliikenteen pysäyttäminen voi antaa useita miljoonia puutia viljaa. Torjuen valheet, parjaukset ja tarut, että matkustajaliikenteen pysäyttäminen on muka vahingollista, meidän on sanottava, että se antaa riittävästi viljaa, kun saamme apua Pietarin, Moskovan ja Ivanovo-Voznesenskin työläisiltä, jotka lähtevät etelään hakemaan sitä. Mainitsen kesken kaiken, ettei yksikään kaupunki ole antanut niin paljon voimia elintarvikehuollon järjestämistyöhön kuin Pietari; sen kaikki parhaat voimat on jo pantu työhön ja siten eturivin kaupunkien työläisten pitääkin menetellä.

Sosialistista vallankumousta ei voida suorittaa ilman työväenluokkaa; sitä ei voida suorittaa, ellei työväenluokka ole varttunut niin voimakkaaksi, että se pystyy johtamaan

kymmeniä miljoonia kapitalismin polkemia ja näännyttämiä, lukutaidottomia ja hajallisia maaseudun ihmisiä. Ja heitä pystyvät johtamaan vain valveutuneet työläiset. Mutta parhaimmisto on jo kuluttanut voimansa loppuun, uupunut ja menehtynyt. Ne on korvattava uusilla lähettämällä keskitason väkeä, nuoria. On mahdollista, että he tekevät virheitä, mutta ei hätää; kunhan he vain ovat uskollisia työväen asialle, proletaarisen taistelun ilmapiirissä kasvatettuja.

Me olemme jo ryhtyneet toimenpiteisiin parhaimpien voimien lähettämiseksi Volgan—Bugulman rautatielle. Työläisosaston mukana sinne on matkustanut tov. Brjuhanov. Muillekin rautateille on lähetetty sotilasosastoja ja niiden mukana työläisiä, ja toistan vielä, meillä on vahva toivo, että saamme viljaa. Edessämme on vaikea vuosipuolisko, mutta se on oleva viimeinen vaikea vuosipuolisko, koska meitä vastassa on voimistuvan vihollisen asemesta rappeutuva vihollinen, sillä neuvostolainen liike kasvaa kaikissa maissa.

Tällaisia ovat ne perusteet, joiden nojalla olemme ilmoittaneet varovasti harkiten ja tarkistettuamme kaikki laskelmat moneen kertaan, että matkustajaliikenteen keskeyttäminen antaa mahdollisuuden kuljettaa muutamia miljoonia puutia viljaa ja käyttää hyväksi mitä rikkaimpia idän ja etelän vilja-aittoja. Tämän vaikean vuosipuoliskon aikana saavutamme voiton päävihollisestamme, nälänhädästä ja lisäksi olemme nyt viimevuotista paremmassa asemassa, koska meillä on varastoja.

Viime vuonna tshekkoslovakit pääsivät Kasaaniin ja Simbirskiin saakka, Ukraina oli saksalaisten anturan alla, Krasnov kokosi saksalaisten rahoilla sotajoukkoja Donilla ja etelä oli eristetty meistä; nyt taas Ukraina on vapautumassa saksalaisista imperialisteista, jotka aikoivat viedä Ukrainasta 60 miljoonaa puutaa viljaa, mutta saivat viedyksi kaiken kaikkiaan vain 9 miljoonaa ja päällisiksi veivät mukanaan sellaisen kiusankappaleen, jota he eivät pysty sulattamaan — veivät bolshevismin. Siihen saksalaiset imperialistit kompastuivatkin, ja siihen kompastuvat myös ranskalaiset ja englantilaiset imperialistit, jos saavat mahdollisuuden edetä syvemmälle Venäjän alueelle.

Nyt meillä on Neuvosto-Ukraina. Eikä Ukrainan Neuvostohallitus, kun kysymys viljasta tulee esille, määrää

meille hintaa kauppasaksan lailla, ei niin kuin keinottelija tai se musikka, joka sanoo: „Nälkäinen maksaa vaikka tuhat ruplaa puudasta, vihellän minä valtion viljamonopolille, vähät muusta kunhan vain rikastun, ja jos kansa näkee nälkää, niin sitä parempi, enemmän maksavat.” Näin päättelee maalaisporvaristo, näin päättelevät kulakit, keinottelijat, ja heitä auttavat kaikki ne, jotka pitävät meteliä viljamonopolin johdosta, jotka puolustavat kaupan „vapautta”, toisin sanoen rikkaan talonpojan vapautta rikastua ja kaikkea vaille jäävän työmiehen vapautta nääntyä lopullisesti nälkään. Ja Ukrainan hallitus on sanonut: „Ensi tehtävänä on auttaa nälkäisiä pohjoisalueita; Ukraina ei jaksakaan kestää, ellei nälän näännyttämä pohjois-Venäjä kestä; Ukraina kestä ja voittaa varmasti, jos se auttaa nälkäisiä pohjoisia alueita.”

Ukrainan viljavarat ovat suunnattomat. Kaikkea ei voida ottaa yhdellä kertaa. Olemme lähettäneet Ukrainaan parhaita neuvostotyöntekijöitämme ja meille on jo tiedotettu yhteen ääneen seuraavaa: „Viljavarat ovat valtavan suuret, mutta heti ei kaikkea voida kuljettaa, puuttuu koneistoa.” Saksalaiset ovat hävittäneet Ukrainaa siinä määrin, että siellä on vasta alettu muodostaa jonkinmoista koneistoa; siellä vallitsee täydellinen kaaos. Pahimmat ajat, jolloin me istuimme Smolnassa ensi viikot Lokakuun vallankumouksen jälkeen ja kamppailimme rappiotilan voittamiseksi, eivät olleet mitään niihin vaikeuksiin verrattuna, joita Ukraina parhaillaan kokee. Ukrainalaisten toverien taholta kantautuu avunhuuto, että puuttuu väkeä, ettei ole kukaan rakentaisi Neuvostovaltaa, ettei ole minkäänlaista koneistoa, ettei ole sellaista proletaarista keskusta kuin Pietari tai Moskova, kun taas Ukrainan proletaariset keskuksat ovat vihollisen hallussa. Kiev ei ole proletaarinen keskus, nälän näännyttämää Donetsin aluetta ei ole vapautettu kasakoista. „Tulkaa avuksemme, pohjoisalueiden työläiset!”

Ja sen vuoksi sanomme ukrainalaisten toverien puolesta Pietarin työläisille tietoisina siitä, että he ovat antaneet enemmän kuin mikään muu kaupunki: „Antakaa vielä, ponnistakaa vieläkin voimianne!” Nyt me voimme ja meidän täytyy auttaa ukrainalaisia tovereita, koska he joutuvat rakentamaan Neuvostovallan koneistoa seudulla, jota kärsimykset ovat koetelleet ja autioittaneet niin, ettei sen vertaista ole missään koettu eikä kärsitty!

Käsiteltyämme tätä tilannetta puolueemme Keskuskomiteassa olemme antaneet ohjeen — tehdä ensin kaikki koneiston rakentamiseksi Ukrainassa ja ryhtyä työhön sitten kun on aseet käsissä ja koneisto luotu, ja saada sillä keinoin kesäkuun 1 päivään mennessä 50 miljoonaa puutaa viljaa.

En halua lainkaan vakuuttaa teille, että tuo tehtävä tulee täytetyksi. Me kaikki tiedämme, että niin monta tehtävää kuin olemme ottaneetkin täyttääksemme, emme ole kyenneet suorittamaan niitä määräpäivään mennessä. Tulfoon vaikkapa vain osa tästä tehtävästä täytetyksi. Voitte kuitenkin olla varmoja siitä, että kun koko elintarvikehuoltokoneisto idässä ja etelässä on saatu täyteen käyntiin, voidaan pahan päivän varalta saada pikaista apua etelästä ja parantaa tilannettamme sitten, kun nälänhätä meillä käy yhä ankarammaksi.

Ukrainan lisäksi on meillä vielä toinen lähde — Donin alue. Punaisen Armeijan voitot ovat jo saaneet siellä aikaan ihmeitä. Joku viikko sitten asemamme Donilla sodassa Krasnovia, päävihollista vastaan, upseereita, kasakoita vastaan, joita ensin saksalaiset ja sitten englantilaiset ja ranskalaiset lahjoivat miljoonillaan ja jatkavat vieläkin heidän auttamistaan, — joku viikko sitten meidän asemamme siellä oli vaikea; mutta nykyään olemme erinomaisella vauhdilla vallanneet alueita Tsaritsyniin asti ja edenneet Tsaritsynista eteläänkin. Krasnovin ja Donin vastavallankumouksellisten voima on murrettu, eikä mikään imperialistien apu ole auttanut heitä.

Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että me olemme päässeet käsiksi kivihiileen ja viljaan, joiden puuttuessa menehdymme, sillä hiilen puutteessa pysähtyvät rautatiet ja teollisuuslaitokset, viljan puutteessa kaupunkien ja ylipäänsä ei-maanviljelysseutujen työväki saa kärsiä nälän tuskia.

Donin seudulla samoin kuin Ukrainassakin on suunnattomasti viljaa; sitä paitsi emme voi sanoa, että siellä ei ole koneistoa; jokaisessa sotilasosastossa on kommunistinen solu, työväen keskuudesta nousseita komissaareja, elintarvikealan työläisryhmiä; siellä oli perusvaikeutena se, että valkokaartilaiset räjäyttivät perääntyessään sillat ja sen vuoksi ei kumpikaan kahdesta pääradasta ole ollut käyttökelpoinen.

Puolustusneuvoston ja Kansankomissaarien Neuvoston viime istuntoon kutsuimme asiantuntijoita ja tiedustelimme heiltä, miten voidaan hankkia rakennustarpeita ratojen korjaamiseksi ja korjata ainakin toinen niistä. Viimeksi pidetyssä Puolustusneuvoston istunnossa saatoimme todeta, että rakennustarpeet on hankittu suunnattomin voimainponnistuksin, ja lisäksi olemme saaneet paikallisilta tovereilta vakuutuksia, että he takaavat melkein varmasti molempien ratalinjojen saamisen käyttökuntoon ennen kevättulvia. Tämä liikenteen palauttaminen molemmilla ratalinjoilla on merkitykseltään ehkä monien kasakoista saavutettujen voittojen veroinen, ja sen ansiosta voimme sanoa: „On kestettävä vielä muutama rasittava kuukausi, ponnisteltava kaikin voimin, annettava avuksemme Pietarin, Moskovan ja Ivanovo-Voznesenskin työläisiä.” Paitsi itää, mistä on vaikea kuljettaa mitään, paitsi Ukrainaa, missä on valtavia varastoja, mutta ei ole koneistoa, on olemassa Punaisen Armeijan voittama Donin seutu. Ja siksi sanommekin, varovaisuutta noudattaen, kylmästi harkiten, tarkistettuaamme kaiken tämän maaseudulta saatujen lukuisten selostusten ja tiedotusten avulla ja kuultuamme elintarvikealan ja rautatieliikenteen asiantuntijoita, sanomme, että meillä on mitä vahvin, perusteltu varmuus siitä, että pystymme kestämään samoin kuin viime vuonna ja voimme vielä parantaakin asemaamme huomattavasti.

Vihollisemme hajoo sisäisesti, eikä ulkoinenkaan vihollinen voi missään tapauksessa kestää pitkään. Toverit, siitä meidät on saanut vakuuttuneeksi eritoten se, mitä olemme kuulleet tänne saapuneilta ulkomaalaisilta tovereilta, joiden kanssa me yhdessä perustimme äskettäin Moskovassa Kommunistisen Internationalen. Pariisin kansankokouksissa ajetaan puhujat pois puhujalavalta bolshevismiin kohdistettujen hyökkäilyjen tähden. Niin, voitto on meidän! Imperialistit voivat vielä vuodattaa tuhansien ja taas tuhansien työläisten verta, murhata Rosa Luxemburgin ja Karl Liebknechtin ja satoja Internationalen parhaita edustajia, voivat sulloa Englannin, Ranskan, Saksan ja Italian vankilat täyteen sosialisteja, mutta se ei auta! Voitto on meidän! Sillä kaikesta valheesta, kaikesta valheiden ja likaisen parjauksen tulvasta huolimatta kaikkien maiden työläiset ovat käsittäneet mitä ovat Neuvostot, mitä on Neuvosto-

valta. Eikä minkään maan kapitalisteilla ole ulospääsyä. Toistan, he joutuvat tappeluun keskenään samaan aikaan kun solmivat rauhan. Ranska on valmis karkaamaan Italian kimppuun, ne eivät pysty jakamaan saalista, Japani varustautuu Amerikkaa vastaan. Ne ovat säilyttäneet kansojen maksettavaksi ennen kuulumattoman raskaan pakkoveron, monien miljardien suuruiset sotalainat. Mutta sota on uuvuttanut kansat kaikkialla, kaikkialla on puute elintarvikkeista, tuotanto pysähdyksissä, kaikkialla nälänhätä. Entente, joka lupaa auliisti apuaan vastavallankumouksellisille, ei jaksu ruokkia omia maitaan. Niin Pariisin, Lontoon kuin New Yorkin työväenjoukot ovat kääntäneet sanan „Sovet” * omalle kielelleen, tehneet tämän sanan ymmärrettäväksi jokaiselle työläiselle tietoisina siitä, että vanhasta porvarillisesta tasavallasta ei ole apua, että auttamaan pystyy vain työväen valta.

Ja kun Neuvostovalalla on Venäjällä edessään suunnattomia vaikeuksia, niin tämä johtuu siitä, että Venäjän kimppuun on rynnännyt parhaiten varustautuneiden, maailman voimakkaimpien valtojen sotilaallinen voima. Siitä huolimatta Venäjän Neuvostovalta on kyennyt voittamaan puolelleen koko maailman työväen myötätunnon, huomion ja moraalisen tuen. Ja näiden seikkojen perusteella — vähääkään liioittelematta niitä, sulkematta silmiämme siltä, että niin Saksassa kuin muissakin maissa vuodatetaan työläisten verta ja monia parhaimpia sosialismin johtajia menehtyy petomaisiin kidutuksiin, sen me tiedämme emmekä sulje silmiämme siltä — me vakuutammekin, että voitto, täydellinen voitto on oleva meidän, sillä muiden maiden imperialistien asema on järkkynyt, työväki on jo selviämässä huumaustilasta ja harhasta, Neuvostovalta on jo voittanut puolelleen koko maailman työväen tunnustuksen; kaikkialla asetetaan toivo vain Neuvostojen perustamiseen, nähdään ainoa toivo siinä, että työläiset ottavat vallan omiin käsiinsä.

Ja kun työläiset saavat tietää, että otettuaan vallan käsiinsä jopa takapajuisen maan kehittymättömät työläisetkin ovat yhteenliittyneinä kyenneet luomaan voiman, joka tekee vastarintaa koko maailman imperialisteille, että nämä työläiset ovat kyenneet ottamaan tehtaat kapitalisteilta ja

---

* — Neuvosto. Suom.

antamaan tilanherrain maat talonpojille — kun tämä totuus pääsee leviämään kaikkien maiden työväenjoukkoihin, silloin voidaan sanoa kaikkien kuullen, täydellä varmuudella vielä kerran, että meidän voittomme on taattu koko maailman mitassa, koska porvariston asema on järkkynyt, se ei voi enää pettää työläisiä, sillä neuvostoliike on virinnyt kaikkialla, ja me saamme pian nähdä, kuten näimme loka-kuun 25 päivänä 1917 Neuvostotasavallan syntymisen, kuten näimme äskettäin Moskovassa III:n, Kommunistisen Internationalen syntymisen,— samoin saamme pian nähdä Kansainvälisen Neuvostotasavallan synnyn. (Puhe keskeytyi useita kertoja kättentaputuksiin ja päättyi jatkuviin suosionosoituksiin.)

Pyydän hartaasti pietarilaisia tovereita julkaisemaan seuraavan *alkusanoina* tai *jälkisanoina* puheeseeni, vaikkapa kaikkein pienimmällä petiitillä.

17/IV.

Lenin

JÄLKISANAT ¹⁷

Uhrattuani melkoisesti työtä puheeni muistiinkirjoitetun tekstin korjaamiseen olen pakotettu kääntymään hartain pyynnöin kaikkien niiden toverien puoleen, jotka haluavat kirjoittaa muistiin puheitani painatettavaksi.

Pyyntöni on, ettei pidä koskaan luottaa puheitteni pika-kirjoitettuun eikä muuhunkaan muistiinkirjoitettuun tekstiin, ei pidä koskaan yrittää ehdottomasti kirjoittaa niitä muistiin eikä koskaan julkaista puheitteni muistiinkirjoitettuja tekstejä.

Puheitteni tekstin asemesta julkaistakoon tarpeen vaatiessa selostuksia niistä. Olen nähnyt lehdissä selostuksia puheistani, jotka ovat olleet tyydyttäviä. Mutta en ole kertaakaan tavannut vähänkään tyydyttävää puheeni muistiinkirjoitettua tekstiä. En mene päättelemään mistä se johtuu, liian nopeasta puhetavastaniko vai puheen virheellisestä rakenteesta vai jostakin muusta, mutta tosiasia pysyy tosiasiana. En ole nähnyt vielä kertaakaan tyydyttävästi muis-

---

tiinkirjoitettua puheeni tekstiä, en pikakirjoitettua enkä muullakaan tavalla muistiin pantua.

Hyvä seloste puheesta on parempi kuin huonosti muistiinkirjoitettu teksti. Sen vuoksi pyydänkin: älköön milloinkaan julkaistako mitään puheitteni muistiinkirjoitettuja tekstejä.

17. IV. 1919.

N. Lenin
